

למה

חרושהך

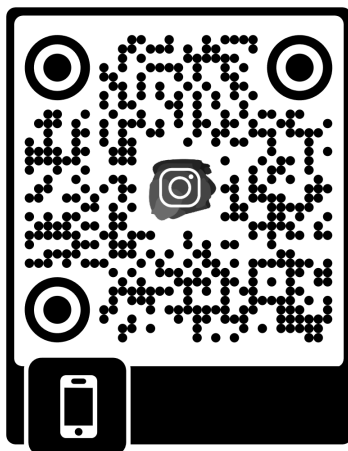
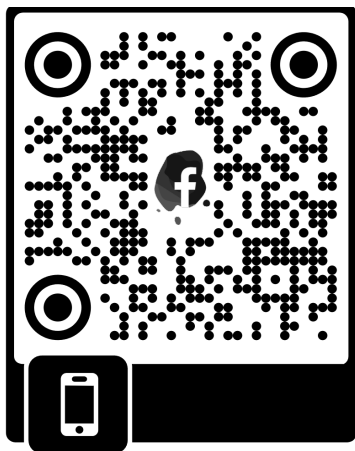
מפיקי זרם: ג'יליאן ווד ומיתר הלל קורמן

עיצוב הפאנזין: ג'יליאן ווד

ליין זרם בחסות אגודת הסופרות

והסופרים העבריים בישראל

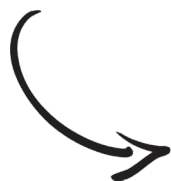
עקבו אחרינו בסושיאל

תוכן עניינים

1	נטע סמיר
2	עדן ג'ואן מ. סימן טוב
4	ג'יליאן ווך
6	דרור אדם
8	עדן קלדרון
10	בת-חן שניידר
11	מרדכי קטן
12	יצחק גוילי
13	ליאת דגן
14	אדר גניפ
15	שיר כהן
16	מיתר הלל קורמן
17	יובי

אמנות ויזואלית בחוברת ובכריכה: גילי בלכר

נטע טמיד / In the Dark

In the dark
There is no shade
We are one
Our truest selves
In the blur
You can see much more
,Just take a deep dive
Cause in the night
you can look inwards

Pump in synchronization
Our naked souls
Dancing under the moonlight
Hear me howl
For a new bright life
That will excite us

When the sun is going down
And skies are turning red
That's the time when I'm allowed
To be bad

Coloring my cheeks in pink
Love is my veins
And that's the time when I can be
Who I am

In the dark
No need to wear a disguise
Drop the guards
Cause the night is ours
No doubt
No hesitation
Cause baby tonight
It's ok to fall in love
It's ok to fall in love

In the dark
I am wild again
Feel our hearts

שבועות בשנים / ערך ג'ואן מ. סימן-טוב

אני לא מאמינה ברעיון נשמה
אני מאמינה בלעשות כסף. כסף. בטח מה.
לא מאמינה ברעיונות אני
בשביל מה בשביל מה
אני אשמח לנוע בתוך אינסופי יהלומים ממי
יותר מזה
אני אשמח לבזוז אותם ממך
מהמעיים שלך
לקרוע שם מערת כרייה
אני לא מפחדת מדם ורעל שאתה
אף פעם לא
אני מעריכה את הפנים התמים
את המוח שלך צריך להרוס
עם קיפודים להרוס
אבל בכלא לא עושים כסף
גם אם אני מאוד מבקשת לחתוך
מבקשת להתפרץ עליו ככה בצל
או בחושך
בהתעמקויות הכחול
להתיז בו את המוח הורוד האנמי שלך
אבל בכלא לא עושים כסף
אז מה אני כבר יכולה לעשות
אולי להסתכל עליך ככה
ולומר לך
מותק
גם כשאני לא מאמינה ברעיון אני אתן בו עבודת קודש
אני אוהבת יותר את הכסף מאשר אידיאולוגיה
עזבו את רומנטיקת הערכים
כסף הוא ערך סבבה לגמרי
ערך ביניים ומעלה ובכל זאת אני ככה מאוד
אוהבת אותו
או

תרה תחתיו
מחפשת עליו
בודקת לו בתחתונים
מבקשת שיתכופף וישתעל ושזה יצא משם כבר
כסף הוא ערך נהדר

תבין
אני עוצמת עיניים
זה חשך
בין הרגליים.

השמיים ירוקים.

"ללא כותרת", 2022, דיו על נייר,
75X105 ס"מ

ואני צועקת / ג'יליאן וור

סיוטים חוזרים ונשנים:
בחנות אני מחכה
ומחזיקה במשך שנים
בזמן שכולם עוקפים אותי.

והמוכרת בארומה לא שמה לב
שהייתי
לפני

והרוקחת
לא שומעת אותי
ואני צועקת
קלונקס, קלונקס לשלושה חודשים.

והייד (של הפסיכיאטרית) רושמת / ג'יליאן ווך

מחשבות חודרניות
כדור אדום
קשה לישון
כדור כתום
התקף חרדה
כדור צהוב
חברה שלך מתה
כדור ירוק
הפכת לנטל על עצמך והעולם
כדור תכלת
בור ענק בבטן שמייסר אותך בכל שעות היום
כדור כחול
הראש שלך מרחף מעל כדור הארץ ומסתכל עליך מלמעלה וצוחק ובוכה
ושונא אותך כל כך שונא
כדור סגול

הדם שלי קשת בענן
ואני מחכה בקוצר רוח
לסוף שלי
שם מחכה לי
כד מלא באוצר.

שערי שמיים / דרור אדם

עוד בטרם אמר האֱלֹהִים

"וַיְהִי אֹר"

הייתי.

לֹא הָיָה מִי שְׂיִבְחֶינּוּ בִּי, כִּי לֹא הָיָה בֵּינִי לְמִי.

וְהַיְהוּה הוּא רַק נוֹלֵד, אֹר רְאִשׁוֹן, בְּהִיר

מְרַהֵב בְּרֵאשִׁיתוֹ.

אֲנִי יְכוּל לְתַאֲר אֶת הַתְּחִלָּה

בְּעוֹדִי מִתְּפוּגָג מוֹלֵד בְּרַעַד שֶׁל כְּבוֹד.

וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב.

וְאֲנִי?

דָּבַר לֹא אָמַר לִי.

רַק חָלַף עַל פְּנֵי, אָבֵא

וַנְרַעַד.

וְהַיְהוּה חָשׁ בְּצַרְרָה לְהַבְדִּיל בֵּינֵינוּ.

וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאֹר יוֹם

וְלִי, לְלֵילָה.

וְהַיְהוּה אָנֹכִי סוֹכְבִים זֶה עַל זָנְבוֹ שֶׁל זֶה,

אֲנִי הוֹלֵךְ וְהוּא בָּא וּבְעוֹדִי מְמַאֵן לְשׁוֹב, הוּא כְּבָר אֵינְנוּ

וְלֹא רְאִיתִיהוּ בְּשֵׁנֵית.

גְּעֻגוּעֵי רַבִּים.

לֹא מִרְפִּים מְמַנִּי גַם בְּחִלּוֹף זְמַן רַב.

כִּי זְכַרְתִּי אֶת יְפִיּוֹ שְׂרָאִיתִי –

זֶהֱרָ אֵין קָז.

מִרְאָה כְּזֶה אֵין שׁוֹכְחִים לְאַחַר שְׁנֵגְלִים אֱלֹו לְרֵאשׁוֹנָה.

אֲנִי זוֹכֵר גַּם עַד כְּמָה הוּא מְשַׁתֵּק אוֹתִי,

אֵיךְ לְצַדּוֹ אֲנִי כְּבָה וְנִכְלָם.

אֵךְ כֹּל אֱלֹו לֹא גוֹרְעִים מִתְּשׁוּקָתִי.

הֵייתִי מְעַדִּיף לְהַעֲלֵם בְּתוֹכוֹ,

לְהַנִּיחַ לוֹ לְמַלְא אֶת כְּלִי, עַד שֶׁלֹּא יִשְׁאַר מְמַנִּי דָּבַר

וּבְלִבְד לְרֵאוֹתוֹ עוֹד פְּעַם אַחַת אַחֲרוֹנָה.

אֵךְ לֹא כָךְ.

רַק בְּחִסְרוֹנוֹ אֲנִי עַד.

בְּכֹל לִילָה מִמֵּלֵא אֶת הַרְחֹבוֹת בְּרִיקְנוֹתַי הַעֲצוּבָה.

רק קול צָרְצָר
או חֲרִיקַת נְעָלִים עַל הַמְדְרָכוֹת הַעֲצוּבוֹת שְׁלִי
מִשְׁאִירִים בִּי טַפַּת נְחָמָה.

"נחום", 2011, חיתוך לינוליאום על נייר, 38X57 ס"מ

את לא מחייכת / עדן קלדרון

את לא מחייכת אף פעם,
אבא תמיד מתלונן.
"אולי תחייכי קצת יותר?"
במעלית שוב שואל השכן

איפה חיוך בשבילי,
אומר המוכר במכולת.
מה לעשות, לפעמים גם חיוך
הוא מעבר לגבול היכולת

למה את מסתירה את הפנים
למה את לא מראה מה קורה לך
בפנים ו
ולמה את מטושטשת כ"כ נו
תחייכי, מה קרה לך?

אין לי חיוך לחלק בחינם ו
עוד מילדות לא חייכתי על סתם.
אני עצובה, כן, רואים בעיניים
כבר לא מחייכת, חושפת שיניים

פעם חייכתי מכורח נימוס,
פעם חייכתי באופן מאוס,
פעם חייכתי תמיד לכולם
אז הם חשבו שהזמנתי אותם

לתת הערה מחמאה או ביקורת
על הלבוש האיפור התספורת
לשלוח ידיים, לשלוח מבט
או בקצרה- תחייכי כי את בת

תהיי חזקה / עדן קלדרון

תהיי חזקה, הם אומרים לי
זה תכף נגמר, הם אומרים
יותר טוב מחר, משקרים לי
זו רק עוד מכה, תהיי חזקה

תהיי חזקה

את תכף תקומי, אומרים לי
הכל בשביל צומי, אומרים לי
כפתור השתקה, הם רוצים שתהיי תהיי חזקה
הם אומרים לי עוד קצת מאמץ.
הם אומרים לי, זה קוץ שנכנס
משקרים לי, נותנים נשיקה
והולכים, אומרים לי תהיי חזקה

"T.R.U.M.P", דיו על נייר, 55X76.5 ס"מ

* / בת-חן שניידר

קיר טלויזיות של פעם
בכל אחת מהדורת אסונות
טלויזיה חומה אחת בשורה למעלה
תלשה לעצמה את האנטנות
כבתה עצמה לדעת
במחאת שחר לבן

נשים ברחוב יולדות כמו בועות סבון / בת-חן שניידר

רק אצלי
באסותא
בחדר אחסון
בהקפאה עמקה
שוכנים עברים
בתוך בועות דקיקות
מעלים מוך לבן בממברנת חנקן
מחכים באופל
אנטרים של חלומות

חֹמֶר אֶפֶר / מֵרַדְכֵי קֶטֶן

בְּיַעֲרוֹת בֵּית הַשָּׁחַי
שׁוֹחִים עֲטֻלְפִים,
בְּמַעֲרוֹת הָאֶף
עֲפִים לְוִיתָנִים,
רַק בְּמֶחֱ
מִחֶבֶא תִּמְנֹן,
זְרוּעוֹתָיו – מְצִיאֹת אֶפֶרָה.

הַהוֹיָה הַטְּרָאגִית, הַמְקַבֵּל וְהַיִּצִיר / מֵרַדְכֵי קֶטֶן

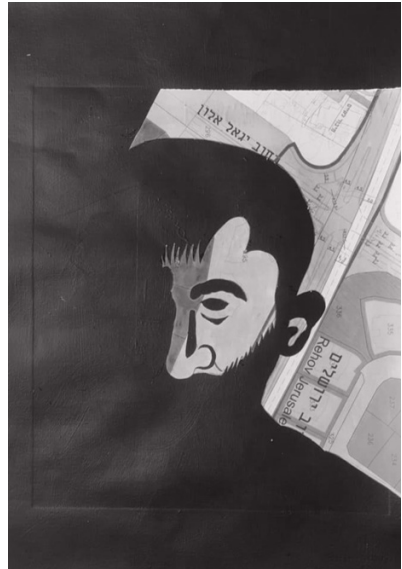
”יש שאין בו משהו של אין הוא כוכב כבוי” (ישראל אפרת)

— כֹּל חַיֵּי יִסּוּרִים!
— כָּבוֹ. אֵין יִסּוּרִים לְכּוֹכֵב כָּבוֹי.
— וּמָה לְגַבִּי?
— אֶצְלֶךְ? אֶפְלָה מִחֶלֶט.
— וּמָה אֶתָּה, כּוֹכֵב מוֹאֶר? שְׂאֵלוֹ שְׁנֵיהֶם.
— בְּכֹל לַיִל חוֹצֵב עִם לְשׁוֹנֵי
אֶת עוֹרֵק הַנְּהַר גְּרָגֵר־גְּרָגֵר
עַד אֲשֶׁר אֲזַהֵר מְנִיצוֹצוֹתָיו.
— הֲלֹא חַיֵּי יִסּוּרִים הֵם אֶלֶּה...
— אֶפְלָה מִחֶלֶט שֶׁל מִמָּשׁ.

שחר מופלא / יצחק גוילי

יש וּנְמַלֵּא הָאָדָם יְאוּשׁ שְׁלֵא מְדַעַת
עַד לְאֵן שֶׁהֵלֵב אוֹ הַעֵיִן מַגְעַת,
וּמִתּוֹךְ מִרְךָ הֵלֵב וְהַחֲשׂוֹף הַגָּזָה
גְּיִיחַ פִּתְעָה שְׁחַר פְּלֵאִים
שָׁבוּ הָעוֹלָם יִתְעַטֵּף טְלִית תְּכֵלֶת עֲנָנִים,
הַשָּׁמַיִם כָּלָם בְּרַכַּת כְּהֻנָּים.

בְּקֶרֶךְ רַךְ וְנָדִיב יִנְהַג מְתִינּוֹת, יָפִיס עֲצָבוֹת,
חֶסֶד יִלְטֵף אֶת הַרְחוֹב,
יַעֲדֵד בְּאֵלֶיךָ עֲדִים
כִּי אֵי שָׁם עוֹד שׁוֹפְטִים אוֹתָנוּ לְטוֹב.

דיוקן סלפי, 2021, קולאז' ואקריליק
על נייר, 38.5X56.5 ס"מ

ליאת דגן / Safe Shores

I used to hear your screams fall silent
Looking back, wondering how
We've drifted away so far from love
Please stay longer
You know how it gets with me

You couldn't keep affliction
Out of my head
I couldn't keep destruction
Out of our bed
(Out of my bed)

Broken inside
Your(My) body knows
Your(My) ego moans tonight

Wired to lie
Your(My) whisper's a wicked sigh
We've reached the lowest form of high

Let's hurt ourselves a little more
Our music's made from a flood of echoed roars
Cracking earth, when it rains, it pours
for us
There are no safe shores

לרעות ולא להיראות / אדר גניפ

אני כבר לא מפחדת להסתכל על השמיים בלילות החשוכים
אני משתתקת ונועצת בהם מבט של ירח עלי אדמות
איני למודת דרכים
אך אני יודעת איך לרעות את הכוכבים
אחד אחד
אל תוך כיסי.
וכשמגיע אור השמש
לא תוכלו להבחין בדבר מה חריג
לא תוכלו להביט בי ולומר:
"זו נושאת על עצמה יותר ממידותיה"
ורק אני חשה בחום המתלבה בכיסים
בנצנוץ המדגדג את גופי
בזוהר הזולג אל תוך דמי
לא תוכלו לראות זאת
אבל אני רואה
כל לילה מחדש
אני רועה.

"תישאר עמי", 2024, דיו על נייר, 75X105 ס"מ

פרפר / שיר כהן

פגשתי את החֶשֶׁךְ בְּנֶשֶׁף הַמַּסְכּוֹת
וְהִמְנֵתִי אוֹתוֹ בְּרֹחַשׁ כְּנָפֵי פְרָפֶר אֵלַי הַבֵּיתָה.
כְּשֶׁנִּתְתִּי לוֹ לְמַצֵּץ אֶת הָאוֹר שְׁבִי
הַחֶשֶׁךְ לְחֵשׁ: בּוֹאֵי גֵלְךָ אֵלַי.
בְּיָדַיִם שְׁלוֹבוֹת פִּסְעֵנוּ בְּרַחֲבוֹת הָעִיר
מִחֲזֵי לֹא זֶהוּ אֶת הַצְּמָתִים.
כְּשֶׁהִנְעֵנוּ אֶל מִבְּצָרוֹ
גֵּלָה כִּי שָׁכַח אֶת הַמִּפְתָּח.
הַצְּעָתִי שְׁנֹשׁוֹב לְחֶפֶשׁ בְּקִירוֹתֵי,
אֶף הַחַיּוֹת שְׁבִפְנֵיִם יִלְלוּ נוֹרָא.
הוּא זִנְק מֵעַל לְחוֹמָה.
פָּרַץ אֶת הַדְּלֵת בְּחִבָּטָה.
נִכְנַסְתִּי חֲסֵרָה, לֵלֵא הַכְּנָפִים
לְגֹאֵל אֹתוֹ אֶת הַפִּיּוֹת הַרְעֵבִים.
נִעְנֵנוּ בְּמַטְתּוֹ בְּמַחֲלוֹת שֶׁל שְׂאוֹל
וּכְבֹּד כְּמַעַט שְׁנֹדְמִיתִי אֵלָיו,
אֶף בְּבִקְרֵי הַחֶשֶׁךְ לֹא רָצָה בִּי עוֹד
וְטֹוֹאֵי הַגִּלְגָּלִים מִתּוֹכֵי הַתְּהוֹנָה.
וְלֹא מְצֵאתִי בְּחֹדְרֵי אֶת הַמִּפְתָּח שְׁלוֹ.
וְעַד עַכְשָׁיו לֹא מְצֵאתִי אֶת הַדְּרֹךְ חֲזָרָה.

אחרי שקפצה ממגדל המים / שיר כהן

אחרי שקפצה ממגדל המים, בקביים
היא מאכילה את חתוליי הלילה.
עוברת בין הפינות, מרגיעה יללות,
מפזרת נחמה. עדיין לא יודעת בשביל מה
אבל כשהחושך מתפשט היא כאן.

אין חושך / מיתר הלל קורמן

בערב אנהנו מערבבים
זה בזה ובחשך
מתכים ללחישות של בקר
עקיצות הבקרת
ריח רע מהפה
וימהמחשבות
הייתי רוצה להיות
תזק מספיק
כדי לא להיות כאן.
לקום כמו נבר
ולהתחבא מתחת למטה
עד שתלכי
ותבוא שכתה.

(לוחש לעצמי:
אין סבה להלחם בחשך
כי אין חשך.
צריך להביא אור).

כמעט זה לא נחשב / יובי

כמעט הגעתי
כמעט נגעתי
כמעט הצלחתי
כמעט הרווחתי
כמעט אהבתי
כמעט עזבתי
את כל מה שכאב

כמעט זה לא נחשב

כמעט עבד לי
כמעט שרד לי
כמעט בער לי
כמעט נוצר לי
כמעט יצא לי
כמעט נמצא לי
שביל מלא זהב

כמעט זה לא נחשב

כמה ניסיתי
כמה רציתי
מה כל זה שווה עכשיו?

כמעט זה לא נחשב

מפיקי זרם: ג'יליאן ווך ומיתר הלל קורמן

עיצוב הפאנזין: ג'יליאן ווך

ליין זרם בחסות אגודת הסופרות

והסופרים העברים בישראל

עקבו אחרינו בסושיאל

